

Коли я вже геть похитнувся у вірі та хотів піти на навчальні стрільби, командир роти сказав: «Ти віруючий, тобі не можна»

Розповідає Сергій Серденюк, лікар київської клініки “Ангелія”.

У сімейній медицині є такий напрямок діяльності, як лікар загальної практики – це і є моя посада. Офіційна назва «Лікар загальної практики – сімейний лікар». Тобто це лікар, який може виконувати роботу майже всіх лікарів, які працюють у поліклініці, та здійснює супровід пацієнта від народження до

завершення життя.

Навчався у Вінниці. У 2011 році закінчив Вінницький національний медичний університет ім. Миколи Пирогова. За державним розподілом мене направили до Козятинського району Вінницької області, а саме у село Махнівка. Там я працював сімейним лікарем чотири роки.

У той час, коли я працював у амбулаторії загальної практики, медична реформа, яка стосувалася первинної ланки, була не завершена. Ця обставина була великою перевагою для мене.

Реформування первинної ланки передбачало зміну спеціалізації лікарів вузького профілю, які працюють у селі, на спеціальність “лікар загальної практики – сімейний лікар”, а відтак створення амбулаторій загальної практики замість дільничних лікарень, які існували на той час. У селі Махнівка, куди Божим благословенням я був направлений на роботу, дільнична лікарня лише частково змінила свій статус на статус амбулаторії, тому я міг працювати з неврологом, хірургом, педіатром і терапевтом. Ці люди з великим професійним і життєвим досвідом дійсно допомогли зробити мені перші професійні кроки та поділилися неймовірно цінними знаннями та вміннями, які з часом я використав у роботі.

Призивали мене на службу до лав Збройних Сил України за мобілізацією двічі. Коли почалися військові дії у 2014 році, я мав сильне бажання потрапити туди добровольцем, щоб рятувати поранених. На той час я вже мав донечку, тому говорив собі: сам не піду, бо не знаю, чи є на то воля Божа, але якщо буде призов, відхрещуватися не буду.

Під час проходження призовної комісії приніс документ, який свідчив про те, що я є дійсним членом Адвентистської церкви. «Якщо я вам потрібен, – говорив призовній комісії, – то не буду від вас утікати, ховатися».

У серпні 2014 року викликали до військкомату. Запропонували пройти медичний огляд в екстреному порядку. Військова

лікарська комісія зібралась у самому приміщенні військкомату. Також видали повістку, що завтра маю з'явитися о котрій там годині, з переліком речей. Я зібрався, попрощався з родиною, батьками. І наступного дня разом з іншими мобілізованими офіцерами ми вирушили до місця призначення.

Нас їхало сім чоловік останньої групи. Дорогою ми розмовляли на багато гарних тем, проте головною темою, звичайно була невідомість того, що нас очікує під час служби. Товариші, які мали досвід участі в інших військових конфліктах, ділилися ним з нами недосвідченими.

З нами їхав офіцер Василь Москалюк, який все життя працював у міліції, карному розшуку. Врешті вийшов на пенсію. Останнім часом працював в охороні одного із посольств у Києві. Він, мабуть, мав найбільший бойовий досвід. Говорив рівно, помірно, серйозно. Каже: «Зараз відвоюємо, повернемося додому. Матимемо купу переваг». Я ж відповідаю: «Як Бог дасть». Він відповідає: «Та немає Бога. Я життя прожив, більше знаю. Що ти вигадуєш? Поглянь, ти зараз сидиш у селі, у тебе копійчана зарплата, житла свого не маєш, перспектив не маєш. Руки цілуй, щоби тільки взяли тебе в армію. Сьогодні ти вже військовий лікар, офіцер; ти потрапиш у військовий шпиталь. З часом у тебе буде квартира. Матимеш на порядок кращу зарплатню. Тільки поглянь, скільки переваг. А ти мені зараз говориш про якогось Бога».

Усе залежало від того, як я себе поставлю зараз, чи буду відстоювати свої погляди. Бог благословив, і я вистояв.

Коли розбирали особові справи, мене покликав полковник. Каже: «Ти що, віруючий? Якщо я правильно розумію, ти зброю в руках тримати не будеш? Стріляти не будеш? Ясно. Ну, вийди. Поклич військкома». Ця розмова завершилась відмовою приймати мене до лав ЗСУ, і того ж дня я повернувся додому.

Взимку 2015 року мене вдруге викликали до військкомату. Сказали: збирайся, завтра тебе заберем. Наступного дня за мною

приїхала машина. Мене повезли у Вінницю, а з Вінниці у навчальну частину у Макарівському районі. Там уже я почув, що той бідолаха-офіцер, який говорив, що Бога немає, загинув.

У кінці березня 2015 року ми приїхали у військову частину в містечко Гвардійське на Дніпропетровщині. Там було перше знайомство із діючою десантно-штурмовою частиною.

З першого дня служби постало питання участі в навчальних стрільбах. Я повідомив командира роти про мої релігійні переконання і про те, що не зможу брати участі в подібних заходах, бо що не стрілятиму.

Це була не найпростіша дискусія в моєму житті. Дійсно, як пояснити ветеранові Іловайська та Дебальцевого, що мені немає потреби захищати себе та поранених біля мене, тому що зі мною Бог? Якщо чесно, разів з 50 у мене була спокуса постріляти, але я молився. І в ті моменти, коли я готовий був зламатись і піддатися спокусі, Бог складав обставини таким чином, що постріляти в мене не виходило.

Одного ранку я собі сказав: якщо ще раз командир роти скаже постріляти, я піду. Я не буду цілеспрямовано там убивати ворогів, та принаймні хоча б себе буду захищати. Того ж ранку на шикунанні нам повідомили перше оголошення: "Друзі, у вас буде новий командир роти".

Новим командиром став Степан Андрійців, греко-католик. У мене з ним склалися гарні стосунки. Я кажу: "Степане Степановичу, я віруючий. Стріляти не буду". Він відповідає: «Дуже добре, що ти віруючий. Це добре, що ти маєш тверді принципи». Коли я вже геть похитнувся у вірі та хотів піти постріляти, Степан Степанович сказав: «Сергійку, ти віруючий, тобі не можна». Це одне з чудес Господніх, яке там було.

Служив я в медичній роті бригади. Це підрозділ, який займається лікуванням поранених і легких хворих, а також надає кваліфіковану медичну допомогу пораненим під час бойових операцій. Цей підрозділ створений і розрахований на

функціювання в умовах повномасштабних бойових операцій. У зв'язку з тим, що в період моєї служби частина, де я служив, таких операцій не здійснювала, то формували невеликі команди з особового складу медичної роти для підсилення медичних підрозділів батальйонів безпосередньо на лінії зіткнення.

Власне кажучи, таким чином я і брав участь у бойових діях. Протягом цього часу я мав безліч можливостей переконавшись у милості Божій до мене. Те, що я неодноразово перебував на лінії зіткнення і повернувся живим і неушкодженим, не здійснив жодного пострілу, а більшість виходів за пораненим здійснював взагалі без зброї, – це для мене найкращий доказ піклування Божого про тих, хто Йому довіряє.

Спочатку була настороженість з боку інших вояків. Хтось вважав, що я так намагаюся виділитись або якимось чином здобути собі «особливий статус». Проте в роботі я ніколи не відмовлявся від найтяжчих завдань, і всі поранені, до кого торкались руки нашої команди, залишались живими по милості Божій та були доставлені до наступних етапів евакуації живими. Стосунки навіть по сьогоднішній день з більшістю моїх побратимів, з якими я служив, дуже теплі й дружні. Усе це не є моєю заслугою. Згадуючи нині той період, я бачу, що тільки рука Божа могла провести мене через це до сьогодні.

Перебував я в АТО близько 15 місяців. Це була четверта хвиля мобілізації. Після неї я був планово демобілізований та зараз знаходжуся в оперативному резерві. Мені періодично телефонують. Пропонують з'явитись на польові збори або підписати контракт із ЗСУ. Тому в умовах тривожної ситуації я буду зобов'язаний повернутись до військової частини. Я не маю навіть відтінку страху у зв'язку з цим, бо певен, що Бог піде зі мною. Все, що було зі мною до цього часу, можна назвати щасливим збігом обставин, і я не сперечаюсь із тими, хто так каже. Я не можу жодним чином ні описати Бога, ні пояснити мої стосунки з Ним. Я просто відчуваю Його в моєму житті.

Підготував Богдан Синчак